

ДОБРИ ЖОТЕВ ПОБЕДИТЕЛЯТ

chitanka.info

Нищо вече не помни Дъбът!

Всеки лист е последно усилие.
Всяка става —
безумно упорство.
Всяка клетка — замах.

Първи път ли върху му върхлитал е
с остри нокти,
с глави неброими,
със гърмящи крила тъмноципести
побеснял ураган?

Първи път ли, но тоя... О, майко!
Още щом понадникна зад хребета,
хоризонтът помръкнал помръкна.
Неразмахал крила —
бризна вятър
и в полята, додето се вижда,
всичко сведе глава.
Само той не потрепна изправен.
А му викаха в ниското храстите:
„Ще погинеш така — наведи се!“
А засушна под него тревата:
„Направи като мен,
наведи се!“
А го молеха в ужас тръстиките:
„Поклони се поне!“

Е, какво — и да беше послушал,
взе едно —
би ли дало сърцето му
да отпусне уплашено клони,
да погледне покорно в земята,
да прегъне снага?

Да, но кой по света необгледен
би разбрал ориста му на дъб?
Вклещи корени в земното тяло,
вчепчи клони под жълтото слънце
и зачака врага.

И дочака най-лудата лудост.
Ураганът
излази на хребета,
вби във зъбера нокти ръждиви,
тласна тяло огромно и черно
и размаха крила.

Нищо вече не помни Дъбът!

Най-напред Ураганът стовари
върху него гигантско туловище.
Той изпъшка, напреди корона
и отблъсна го с вик.
Ураганът замаян разтърси
неброими глави,
поизви се,
вряза нокти ръждиви във кръста му,
махна бързо с крила тъмноципести
и задърпа встрани.

Страшна болка — на две ще го счупи.
Тихо охна Дъбът,
вдънери се.
И врагът така и не сети
как се просна по гръб на земята,
как остави в снагата му твърда
криви нокти,
из корен изтръгнати,
тъмносини разкъсани жили
и покапала кръв.

Тръсна плещи Дъбът, но към него
Ураганът
настръхнал полази,
като кобра уви го до вършето
и отново заблъска крилата си,
тоя път на възбог.

Прешлен прешлена с огън обжари.
Още малко —
ще грохне изтръгнат!
Потрепера Дъбът и застена.
Но в мига непосилен на болката
сви в юмрук
придушните клони,
вкорени изтерзаните корени,
във възел ги сби.

И врагът му така и не сети
как изхлузен
излитна нагоре
и остави по листи и клони
тънки люспи, разтеглена кожа
и разкъсана плът.

Вдъхна въздух Дъбът и зачака.
И дочака най-тежкия миг.
Ураганът
се стрелна обратно,
блъвна жар от гърла нажежени,
совна дълга опашка отблизо
и с триона ѝ кокален рязна
беззащитния врат.

Дръпна тяло Дъбът и извика
с бяла рана
на якия дънер,

с гъсти клони, политнали с грохот,
с тежки клони,
в каката му паднали
и забити в пръстта.

Нищо вече не помни Дъбът!

Ураганът се хвърли със трясъци
да довърши ранения враг,
с гръм и удар
на прах да го стрие.
Че на тая земя всеки дъб,
щом е дъб, и с отрязани клони
пак остава си дъб.

Но напразно се би във твърдата му,
но напразно рови
във пръстта му,
но напразно бълва жар и грохот —
не промръдна Дъбът.

А когато премазан и кървав
Ураганът повлече към хребета
полуживо
издрано туловище,
със безсилни крила и опашка
и студена закана в очите,
светна чисто небе.

И тогава надигна се всичко
и погледна с възторг победителя.
И завикаха храстите:
„Слава!“
И тревата пригласяше:
„Слава!“
И тръстиките кимаха:
„Слава!“

*Но Дъбът, изтерзан от умората,
сякаш нищо не чу.*

*Е, какво, и да беше ги чул,
все едно —
не за слава се би!
Да, но кой по света необгледен
би разбрал ориста му на дъб?
Тая орис и страшна,
и праведна,
тая орис е негова орис
и ще бъде и днеска, и утре,
и во веки веков.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.